

02-06-11

Beni Mutlu Etmek İster misin?

Sıcak... Güneş tam tepede yine. Benim her sabahım, Zehra teyzenin öğleni. Her yeni güne, belki değişmiştir diye açıyorum gözümü, belki her şey rüyadır, hatta karabasan... Her şey normal aslında diyeceğim uyandıgımda. Nasıl bir kendini kandırmaca... Bu koca yatağın içinde hep küçücüğüm...

Her gün uyandıgımda hep aynı anlar hatırımdaki... Bebekliğim... Annemin kucağı, babamın kolları var. Kalabalığımız, halamlar var, teyzelerim, büyükanneler var, büyükbabalar... Babamın omzu var, tepesine çıkışım var, sevgi var; yoğun, katışıksız sevgi. Gülen yüzler var, babamın; annemin gözlerinin ta içine derin bakışı var.

Tutunurken hayata eksikim, biliyorum. Oysa bu kadar eksik değildim başlarda, öyle sanmazdım en azından. Daha yenilmemiştim hiç, sarhoş olmamıştım, düşüp yaralanmamıştım, arkamdan koşturmaya başlamamışlar, alay etmemişler benimle, mutluymuşum. Öyle sanırmışım...

Sıcak bir yuva var, babamın elinde karpuzla eve dönüşü, annemin bekleyişi, akşam yemekleri; bana kısa gelen bir sandalyeden, masadaki yemeklere ulaşmaya çalışmak var. O zamanlar televizyon yeni gelmiş evimize; bu yüzden televizyon karşısında susmalar var, akşamları annem beni ayaklarında sallamadan önce babamın, annemi ve beni öpüşü var.

Kalkıp duş almalıyım, sabahın ilk ışıklarına kadar telefonun başında elin heriflerini eğleyip durdum. Gerçi o herifler olmasaydı aç geziyordum ya o da ayrı. Kim iş verirdi bana iyi ki duymuşum Zehra'nın o kıkırdamalarını da sormuşum kapısını çalıp:

- Ne bu kadar kıkırdıyorsun kız?

- Bilsen sen de kıkırdarsın. Gelsene içeri Fatma.

- Ne oldu anlat meraklandırma beni.

-Mutlu ediyorum adamları telefonda, arıyorlar ben de şuh ve istekli konuşuyorum. Şirket bana telefon verdi, telefon geliyor açıyorum ve konuşuyorum.

Aynada kendime baktım, memnun olmadım her zamanki gibi görüntümden. Çay koydum ocağa, kapıcının getirdiği gazetelere baktım. Öğlenin bu saatinde pek fazla müşteri olmadığı için şanslıyım, birazdan başlarlar saat üç gibi telefonları kilitlemeye, o zamana kadar geçirdiğim zamanı yalnızlığımın geçmişle buluşması diye görüyorum.

Babamın sabahın köründe işe gitmediği zamanlarda -daha sonraları hafta sonları olduğunu öğrendiğim zamanlardı bunlar- hep beraber pikniğe gidişimiz var.

- Akşama ne yapayım istersin Yılmaz?

- Sen ne yaparsan yerim ben sevgilim ama dolma yap, etli dolma. Kıyma almıştım dün kasaptan.

Annem biberleri tek tek yıkar, oyar ve hazırladığı harcı içerisine -sanki bir ibadeti yerine getirircesine doldururdu. Yanından ayırmadığı beni, kâh pusetimle mutfığa getirir kâh sedirde yatırırdu. Genç kızlığımda bana:

- Bunca küçük olduğun halde benim bile hatırlamakta zorlandığım anıları nasıl hatırlayabiliyorsun? diye sormuştu.

- Bilmem, yeni zamanların hatırlanacak güzellikte hiçbir anıyı barındırmamasından olabilir mi anne?

Zihnimi nerdeyse otuz yıl öncesinde dondurmuş olmam, her anıyı sanki dün yaşamış gibi hatırlıyor olmam herkese garip geliyor. Oysa düşsel gerçekliğime tutunmam, bugüne tutunmamdan daha kolay, bunu kimse bilmiyor.

- Anlamıyor musun? Hep böyle kalacaktım.
- Benim kızım o doktorun dediği “şey” olamaz.
- “Şey” deme, bunu kabul etmemiz gerek.
- Nasıl olur bilmiyorum.
- Kime çekti bu kız?

...

Bütünden koparılmış buzullar gibi sonrasında hatırladığım kesik ve eksik anlar. Buz gibi soğuk, buz gibi yakıcı...

- Baba pikniğe gidelim mi?
- Hayır, işim var.
- Baba beni parka götürür müsün?
- Görmüyor musun yatıyorum.

Yatıyordu, işe gidiyordu ve ne artık anneme öyle güzel bakıyor ne beni omzuna alıyordu; ne bizi pikniğe götürüyor ne de eskisi gibi öpücüklerle boğuyordu. “Ne pişireyim” diyen annemin sesine karşılık babamın “etli dolma olsun” diyen o sevgi dolu sesi, kayboluyordu yavaş yavaş. Çok erken konuştum, erkendi aslında yaşadığım her şey ama yaşlılarım büyürken ben büyümedim, hep aynı kaldım. Abla dediler bana ama ben onlardan kısa kaldım, küçük kaldım. Cüceler büyümeziş o zaman anladım.

- Anne, babam nerde?
- Yok, artık baban gitti.
- Benim yüzümden mi?
- ...

Büyümedim. Hep çocuk kaldı içirim.

- Anne, şeyimden kan geldi.
- Büyüyorsun kızım, anne olabilirsin, bir erkeği mutlu edebilirsin artık.
- Senin gibi mi?
- ...

Çok bağırdılar. Hep bağırdılar arkamdan. Basketçiler uzar diye, kimselerin görmediği zamanlarda, annem işe gittiğinde, evde basket oynardım. Uzamadım. Köküm başımdı benim. Bir metre yirmi santime büyümek üzere baş saldı. Sesleri hiç kesilmedi mahalledekilerin; ben Cüce Fatma’ydım, o kadar. Ama küçük çocuklara Fatma ablaydım. O yüzden en çok çocukları sevdim ben. Onlarlayken ayrışıklığı unuttum. Bir de Bakkal Ali amca sevdi beni. Bakkal Ali amca, çikolata verecekti bana, öyle dedi. Kucağına oturttu, beni sevdiğini söyledi. Kıpırdandı, yüzüme garip baktı. “Seviyor musun beni?” dedi, “Seviyorum tabii.” dedim. “Beni mutlu etmek ister misin?” dedi. “Tabii.” dedim. Kapıyı kapadı.

Parmağıyla canımı yaktı. Kanadım. Ağladım. “Ağlama” dedi. “Beni mutlu ettin Fatma. Kimseye söyleme.” Sustum. Korktum... Sevindim, bir erkek mutlu oldu diye.

Annem öldü. Yalnız kaldım.

Sustum, çıkmadı sesim. Belki de tek güzel yerim, sesim.

Çalışmak istedim, çalışamadım. Kimse istemedi beni.

- Ayşe, beni de alırlar mı bu işe? Bedenim bilmedi o hissi ama adamların altına sesimi yatırırsam mı?

Yatırdım. Kaç yıl geçti aradan unuttum.

Saat iki oldu daha kahvaltımı etmedim telefonlar başladı işte.

- Efendim Gülendam ben.

- Beni hatırladın mı Gülendam?

- Hatırlamaz mıyım benim sadık müşterim Beyaz Zenci, ama artık sen de bana gerçek ismini söylemelisin.

- Gülendam senin gerçek ismin mi ki bana gerçek ismimi söyletmeye çalışıyorsun.

- Tabii ki gerçek ismim.

...

Arkamdan bağırışlar kesildi, dışarı çıkmadım, unuttular beni.

Mutlu ettim ama en çok mutluymuş gibi yaptım.

Telefonun ucunda kaldım.

Telefonun ucunda kadınıam.

Telefonun ucunda upuzunum.

Telefonun ucunda Gülendam'ım...